

Sygn. akt III CZ 18/16

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Kazimierz Zawada (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku K. R.

przy uczestnictwie [...]

o rozgraniczenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 maja 2016 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 23 lutego 2016 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 23 lutego 2016 r. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy na postanowienie z dnia 13 października 2015 r. Jako przyczynę odrzucenia podał nieuzupełnienie przez wnioskodawcę w określonym terminie braków skargi kasacyjnej.

W zażaleniu wnioskodawca zakwestionował zasadność odrzucenia skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z akt sprawy wynika, że postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 13 października 2015 r., zaskarżone przez wnioskodawcę skargą kasacyjną, zostało doręczone pełnomocnikowi wnioskodawcy (radcy prawnemu) w dniu 24 listopada 2015 r. (k.746). Termin do wniesienia skargi kasacyjnej na to postanowienie przez wnioskodawcę (art. 398⁵ § 1 w związku z art. 519¹ § 1 i art. 13 § 2 k.p.c.) upływał zatem w poniedziałek, 25 stycznia 2016 r. (art. 112 i 115 k.c. w związku z art. 165 § 1). Wnioskodawca reprezentowany przez pełnomocnika złożył skargę kasacyjną w Sądzie Okręgowym w dniu 13 stycznia 2016 r. Do skargi załączył siedem odpisów (k.760 i 772), a zatem, uwzględniając liczbę uczestników postępowania oraz obowiązek dołączenia dwóch odpisów skargi przeznaczonych do akt Sądu Najwyższego oraz dla Prokuratora Generalnego (art. 398⁴ § 3 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.), jeden mniej niż powinien. Zarządzeniem z dnia 18 stycznia 2016 r., ekspediowanym w dniu 25 stycznia 2016 r., Sąd powołując się na załączenie do skargi, zamiast ośmiu, sześciu odpisów, wezwał pełnomocnika do uzupełnienia w określonym terminie braków skargi, pod rygorem jej odrzucenia, przez przedłożenie dwóch odpisów skargi. W dniu 25 stycznia 2016 r. pełnomocnik wnioskodawcy złożył w Sądzie Okręgowym z własnej inicjatywy jeden odpis skargi kasacyjnej, a zatem, uwzględniając siedem wcześniejszych odpisów złożonych wraz ze skargą, ósmy. Postanowieniem z dnia 23 lutego 2016 r. (k. 785) Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy uznając, że zarządzenie z dnia 18 stycznia 2016 r., którym wezwano skarżącego do przedłożenia dwóch odpisów skargi, nie zostało wykonane, gdyż po podwójnej awizacji, dnia 28 stycznia 2016 r. i dnia 5 lutego 2016 r., zostało ono zwrócone do Sądu.

W świetle powyższych ustaleń, wezwanie przez Sąd pełnomocnika wnioskodawcy zarządzeniem z dnia 18 stycznia 2016 r. do uzupełnienia braków skargi kasacyjnej przez przedłożenie dwóch odpisów było obarczone błędem. W chwili wniesienia braki skargi kasacyjnej wnioskodawcy ograniczały się do niezłączenia jednego tylko odpisu, a wobec doręczenia przez pełnomocnika wnioskodawcy tego brakującego wówczas odpisu w terminie otwartym do złożenia skargi, ostatecznie nie było podstaw do stwierdzenia braków skargi wnioskodawcy, dotyczących niezłączenia odpowiedniej liczby odpisów. Chwilą właściwą do oceny, czy złożona przez stronę (uczestnika) postępowania skarga kasacyjna spełnia ustawowe wymagania, jest chwila upływu terminu do złożenia skargi kasacyjnej przez tę stronę (uczestnika).

W świetle powyższych ustaleń, nastąpiło także terminowe, odpowiadające zarządzeniu z dnia 18 stycznia 2016 r., uzupełnienie braków skargi rzeczywiście występujących w chwili jej wniesienia (brak jednego, a nie dwóch odpisów) - jakkolwiek to już nie mogło mieć doniosłości prawnej wobec wcześniejszego złożenia przez pełnomocnika, z własnej inicjatywy, w terminie do złożenia skargi kasacyjnej, odpowiedniej liczby odpisów.

Ze względu na oczywistą zasadność zażalenia z wskazanych wyżej przyczyn nie było potrzeby rozpatrywania podniesionego także w zażaleniu zarzutu skierowania wezwania do uzupełnienia braków skargi kasacyjnej pod niewłaściwy adres.

Z powodu oczywistej zasadności zażalenia wnioskodawcy Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

kc

aj